

פרשת פנחס – ברית שלום

במדבר כ"ה: וישב ישראל בשטחים ויחל העם לזנות אל־בנות מואב:

ותקראן לעם לזבחי אלוהיהן ויאכל העם וישתחוו לאלהיהן:

ויצמד ישראל לבעל פֿעור ויחר־אף ה' בישראל:

ויאמר ה' אל־משה קח את־כל־ראשי העם והקע אותם לה' נגד השמש וישב חרון אפֿה' מישראל:

ויאמר משה אל־שפטי ישראל הרגו איש אנשיו הנצמדים לבעל פֿעור:

והנה איש מבני ישראל בא ויקרב אל־אחיו את־המדינות לעיני משה ולעיני כל־עדת בני־ישראל והמה בכים

פתח אהל מועד:

וירא פינחס בן־אלעזר בן־אהרן הכהן ויקם מתוך העדה ויקח רֶמַח בידו:

ויבא אחר איש־ישראל אל־הקבה וידקר את־שניהם את איש ישראל ואת־האשה אל־קבתה ותעצר המגפה

מעל בני ישראל:

ויהיו המתים במגפה ארבעה ועשרים אָלֶף: {פ}

וידבר ה' אל־משה לאמר:

פינחס בן־אלעזר בן־אהרן הכהן השיב את־חמתי מעל בני־ישראל בקנאו את־קנאתי בתוכם ולא־כליתי את־

בני־ישראל בקנאתי:

לכן אָמַר הַנְּבִי נָתַן לוֹ אֶת־בְּרִית שְׁלוֹם:

והיתה לוֹ ולזרעו אחריו ברית פְּהֵנֶת עוֹלָם תַּחַת אֲשֶׁר קָנָא לְאֱלֹהֵיהֶוּ וַיִּכַּפֵּר עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

וְשֵׁם אִישׁ יִשְׂרָאֵל הַמִּכָּה אֲשֶׁר הִכָּה אֶת־הַמְּדִינֹת זָמְרִי בֶן־סֻלֵּא נָשִׂיא בֵּית־אָב לַשְּׁמֵעֹנִי:

וְשֵׁם הָאִשָּׁה הַמִּכָּה הַמְּדִינֹת כְּזָבִי בַת־צֹר רֵאשׁ אֲמוֹת בֵּית־אָב בְּמִדְיָן הוּא: {פ}

וידבר ה' אל־משה לאמר:

צָרוּר אֶת־הַמְּדִינֹת וְהַכִּיתֶם אוֹתָם:

כִּי צָרִים הֵם לָכֶם בְּנִכְלֵיהֶם אֲשֶׁר־נָבְלוּ לָכֶם עַל־דְּבַר־פֿעוֹר וְעַל־דְּבַר כְּזָבִי בַת־נָשִׂיא מִדִּין אַחֲתָם הַמִּכָּה בְּיוֹם־

הַמִּגַּפָּה עַל־דְּבַר־פֿעוֹר:

במדבר רבה, פנחס, כא: פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן אמר הקדוש ברוך הוא בדין הוא שייטול שכרו, לכן

אמור הנני נותן לו את בריתי שלום. גדול השלום שנתן לפנחס שאין העולם מתנהג אלא בשלום והתורה

כולה שלום שנא' (משלי ג) דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום. ואם בא אדם מן הדרך שואלין לו שלום

וכן שחרית שואלין לו שלום ובאמש כך שואלין בשלום. שמע ישראל חותמין פורס סוכת שלום על עמו,

התפלה חותמין בשלום, בברכת כהנים חותמין בשלום, אר"ש בן חלפתא אין כלי מחזיק ברכה אלא שלום

שנאמר: ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום

וידבר משה אל ה' יפקוד ה': הלכה אם ראה הרבה אוכלוסין של בני אדם אומר בא"י אלהינו מלך העולם

חכם הרזים, כשם שאין פרצופותיהן דומין זה לזה כך אין דעתן שוין זה לזה אלא כל אחד ואחד יש לו דעה

בפני עצמו וכה"א (איוב כח) 'לעשות לרוח משקל' לרוחות של כל בריה ובריה, תדע לך שהוא כן שכן משה

מבקש מן הקדוש ברוך הוא בשעת מיתה אמר לפניו רבש"ע גלוי וידוע לפניך דעתן של כל אחד ואחד ואין

דעתן של בניך דומין זה לזה וכשאני מסתלק מהן בבקשה ממך מנה עליהם מנהיג שיהא סובלם לאחד ואחד

לפי דעתו שנאמר יפקד ה' הרוח אינו אומר אלא הרוחות ..

במדבר כ"ז: וַיֹּאמֶר ה' אֶל־מֹשֶׁה עֲלֵה אֶל־הַר הָעֵבְרִים הַזֶּה וּרְאֵה אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל: וּרְאִיתָהּ אֹתָהּ וְנִאֲסַפְתָּ אֶל־עַמִּיךָ גַּם־אֶתָּה כַּאֲשֶׁר נִאֲסַף אֶהְרֹן אַחִיךָ: כַּאֲשֶׁר מְרִיתֶם פִּי בַמִּדְבָּר־צֶן בְּמִרְיַבַּת הָעֵדֻה לְהַקְדִּישֵׁנִי בַּיָּמִים לְעֵינֵיהֶם הֵם מִי־מִרְיַבַּת קִדְשׁ מִדְּבַר־צֶן: {ס}

וַיִּדְבֹר מֹשֶׁה אֶל־ה' לֵאמֹר:

יִפְקֹד ה' אֱלוֹהֵי הַרוּחַת לְכָל־בֶּשֶׂר אִישׁ עַל־הָעֵדָה:

אֲשֶׁר־יֵצֵא לִפְנֵיהֶם וְאֲשֶׁר יֵבֹא לִפְנֵיהֶם וְאֲשֶׁר יוֹצֵאֵם וְאֲשֶׁר יָבִיֵאֵם וְלֹא תִהְיֶה עֵדוּת ה' כִּצֵּאֵן אֲשֶׁר אִין־לָהֶם רָעָה:

וַיֹּאמֶר ה' אֶל־מֹשֶׁה קַח־לְךָ אֶת־יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נוּן אִישׁ אֲשֶׁר־רוּחַ בּוֹ וְסָמַכְתָּ אֶת־יָדְךָ עָלָיו:

וְהֶעַמְדַתְּ אֹתוֹ לִפְנֵי אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וּלְפָנַי כָּל־הָעֵדָה וְצִוִּיתָה אֹתוֹ לְעֵינֵיהֶם:

וְנִתְּתָה מִהוֹדֶךָ עָלָיו לְמַעַן יִשְׁמְעוּ כָּל־עַדְתְּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

וּלְפָנַי אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן יַעֲמֹד וְשָׁאֵל לֹ בְּמִשְׁפַּט הָאוּרִים לִפְנֵי ה' עַל־פִּיו יֵצְאוּ וְעַל־פִּיו יָבֹאוּ הוּא וְכָל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל

אֹתוֹ וְכָל־הָעֵדָה:

וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה ה' אֹתוֹ וַיִּקַּח אֶת־יְהוֹשֻׁעַ וַיַּעֲמֵדְהוּ לִפְנֵי אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וּלְפָנַי כָּל־הָעֵדָה:

וַיִּסְמָךְ אֶת־יָדָיו עָלָיו וַיְצַוְהוּ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר ה' בְּיַד־מֹשֶׁה: {פ}

ליקוטי מוהר"ן תורה רפ"ב: כן יחפש וילקט עוד הנקודות טובות, ועל-ידי-זה נעשין נגונים בחינת מנגן בכלי

זמר, שהוא בחינת **שמלקט הרוח טובה מן הרוח נכאה עצבות רוח** עין שם. [והכלל כי נגינה דקדושה היא

גבוה מאד מאד כידוע, ועקר הנגון נעשה, על-ידי ברור הטוב מן הרע, שעל-ידי שמבררין ומלקטין הנקודות

טובות מתוך הרע, על-ידי-זה נעשים נגונים וזמירות, עיין שם היטב..

ודע, שמי שיכול לעשות אלו הנגונים, דהינו ללקט הנקודות טובות שנמצא בכל אחד מישראל, אפילו

בהפושעי ישראל כנ"ל, הוא יכול להתפלל לפני העמוד, כי המתפלל לפני העמוד, הוא נקרא **שליח צבור**,

וצריך שיהיה נשלח מכל הצבור, דהינו שצריך שיקבץ כל נקודה טובה שנמצא בכל אחד מהמתפללין, וכל

הנקודות טובות יהיו נכללין בו, והוא יעמד ויתפלל עם כל הטוב הזה, וזהו שליח צבור, וצריך שיהיה בו בחינה

גבוה כזו, שעל-ידי-זה, יהיו כל הנקודות תאבים אליו, ויהיו נכללין בו, ומי שיכול לעשות נגונים הנ"ל, דהינו

שיכול לדון את כל אדם לכף זכות, אפלו את הקלים והרשעים, כי משתדל לחפש ולבקש למצא בכולם

נקודות טובות כנ"ל, שעל-ידי-זה נעשין נגונים כנ"ל, זה הצדיק שאוחז במדרגה זאת, הוא יכול להיות חזן

ושליח צבור, דהינו להתפלל לפני העמוד, כי הוא יש בו בחינה זו הצריכה להשליח-צבור ההגון באמת,

שצריך שיהיה בו בחינת שיהיו כל הנקודות טובות תאבים אליו ויהיו נכללין בו כנ"ל, כי הוא יכול לקבץ כל

הנקודות טובות שנמצא בכל אחד מישראל אפלו בפושעי ישראל כנ"ל:

בתלמוד הירושלמי ברכות פרק ט, משנה א: קרא הגבר, אומר "ברוך חכם הרזים".

'שבריו של שלם' / לאה גולדברג:

הלא שבר עם שבר

לא יחובר.

וכל שבר היה בידו

לשלם-

וחזר ונשבר

שיעור לעילוי נשמת דניאלי זוננפלד ע"ה